

IF WE GOT THE TORAH ON SHAVUOT, WHY DOESN'T IT SAY SO?

Rav Uri C. Cohen

I found out recently what I should have known my whole life.

I found out that I am carrying my mother around inside me. She is right here. Right along with all of my other memories.

Memory runs deep. Deeper than one lifetime or two. Deeper than time, if you'll let it.

– H. L. McCutchen, *LightLand* (NY: Scholastic, 2002), p. 229. This is from Lottie's writing assignment, "Everything I Know."

THE MYSTERY

1. Rabbi Shmuel Goldin.

"Unlocking Sefer Vayikra – Mysterious Majesty."
http://www.ou.org/ou/print_this/68970

A series of enigmas surround both the festival of Shavuot, introduced for the first time in this *parsha* [Emor], and Revelation, the historical event with which Shavuot is associated.

1) Although the rabbis identify Shavuot as Zman Matan Torateinu, the anniversary of the giving of our Torah, no actual connection between the holiday and Revelation is made in the text. Shavuot, in fact, emerges as the only one of the three pilgrimage festivals (Pesach, Shavuot and Sukkot) for which no historical foundation is recorded in the Torah.

2) At no point does the Torah mention an independent calendar date for the festival of Shavuot. Most often, this holiday is identified as the endpoint of the Omer count. The festival's very title, Shavuot (literally "Weeks") derives from the celebration's position as the culmination of the seven-week Omer period.

On one occasion (*Bamidbar* 28:16-39), in a series of passages clearly identifying the holidays by their calendar dates, Shavuot is again the glaring exception, with even the festival's relationship to the Omer period omitted. In that case, Shavuot is mentioned without any calendar reference at all.

3) The Torah also fails to pinpoint the specific date of the onset of Revelation at Sinai. The text, in fact, seems to deliberately go out of its way to avoid any clear dating of this event. {See next source.}

4) Finally, in contrast to other festivals, no unique observance is associated in the text with the holiday of Shavuot (all-night learning sessions are a *minhag*, a custom, and not biblically or even rabbinically mandated). This festival is governed only by the generic laws common to all biblical holidays.

Why does so much mystery surround the festival of Shavuot and the commemoration of Revelation? Shouldn't the single most important formative event in Jewish history be clearly dated and uniquely celebrated?

2. Rabbi Michael Hattin, "The Date of the Revelation," *The Virtual Beit Midrash*. <http://vbm-torah.org/archive/intparsha65/17-65yitro.htm>

From the text itself, it is possible to construct a reasonable chronology of events. The introductory verses state that:

In the third month of the people's exodus from Egypt, on this day, they came to the wilderness of Sinai. They journeyed from Refidim and they came to the wilderness of Sinai, and they encamped in the wilderness. The people of Israel encamped there opposite the mountain. Moshe ascended to the Lord... (*Shemot* 19:1-3).

Thus, it emerges that the people reach the wilderness of Sinai in the third month (Sivan), and encamp at Sinai "on this day." This latter expression is of course tantalizingly obscure, prompting most of the commentaries (basing themselves upon much earlier Rabbinic traditions) to posit that it is a reference to Rosh Chodesh or the first day of the month. After all, how else to explain a definite reference to a definite calendar day that is mentioned in the context of the "third month" but is otherwise undefined?

However, even succeeding in anchoring the arrival at Sinai to the first day of Sivan does not entirely alleviate the difficulty. While it may be possible to roughly reconstruct the ensuing chronology by tracking the consecutive ascents and descents of Moshe (19:3-9) and then adding to them the two days of Divinely imposed preparatory sanctification (19:10), to then assume that this *necessarily* yields the currently celebrated 6th day of Sivan is utterly unwarranted. What can only be stated with certainty is that the revelation takes place "on the third day" after those two days of preparation, a fact that is stated no less than three times (19:10, 11, 16).

In short, even granting that it may be possible to plausibly connect the celebration of the giving of the Torah to a particular day on the calendar, albeit by engaging in a rather spirited session of hermeneutics, in the end, this only serves to highlight the grand omission: the text has not only failed to explicitly mention the specific date of the giving of the Torah to the people of Israel, it seems to have intentionally obscured it under successive layers of ambiguity.

THE DATE OF MATAN TORAH

3. תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף פו: -פז:

תנו רבנן: בששי בחדש, ניתנו עשרת הדברות לישראל. רבי יוסי אומר: בשבעה בו.

אמר רבא: **דכולי עלמא**, בראש חדש אתו למדבר סיני. כתיב הכא (שמות יט: א) "ביום הזה באו מדבר סיני", וכתיב התם (שם יב: ב) "החדש הזה לכם ראש חדשים"; מה להלן ראש חדש, אף כאן ראש חדש. **ודכולי עלמא**, בשבת ניתנה תורה לישראל. כתיב הכא (שם כ: ז) "זכור את יום השבת לקדשו", וכתיב התם (שם יג: ג) "ולאמר משה אל העם זכור את היום הזה [אשר יצאתם ממצרים]"; מה להלן בעצומו של יום, אף כאן בעצומו של יום. **כי פליגי**, בקביעת דירחא [רש"י: באיזה יום הוקבע החדש]. **רבי יוסי סבר**: בחד בשבא איקבע ירחא, ובחד בשבא לא אמר להו ולא מידי, משום חולשא דאורחא; בתרי בשבא אמר להו "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שם יט: ו); בתלתא אמר להו מצות הגבלה;

בארבעה עבוד פרישה. **ורבנן סברי**: בתרי בשבא איקבע ירחא, בתרי בשבא לא אמר להו ולא מידי, משום חולשא דאורחא; בתלתא אמר להו "ואתם תהיו לי"; בארבעה אמר להו מצות הגבלה; בחמישה עבוד פרישה.

מיתיבי: "וקדשתם היום ומחר" (שם פסוק י), קשיא לרבי יוסי! אמר לך רבי יוסי: **יום אחד הוסיף משה מדעתו**. דתניא: שלשה דברים עשה משה מדעתו, והסכים הקדוש ברוך הוא עמו: הוסיף יום אחד מדעתו, ופירש מן האשה, ושבר את הלוחות.

"הוסיף יום אחד מדעתו". מאי דריש? "היום ומחר" – היום כמחר; מה למחר לילו עמו, אף היום לילו עמו. ולילה דהאידינא נפקא ליה! שמע מינה תרי יומי לבר מהאידינא. ומנלן דהסכים הקדוש ברוך הוא על ידו? דלא שריא שכינה עד צפרא דשבתא.

...
תא שמע... [1st baraita]

תא שמע... [2nd baraita]

תא שמע... [3rd baraita]

4. **Rabbi Hillel Hayyim Lavery-Yisraeli**, "Shavuot: The Day of the Giving of the Torah?" (2011) <http://www.conservativeyeshiva.org/shavuot-the-day-of-the-giving-of-the-torah>

Chart Illustrating the Three B'raitot on Shabbat 87b.

Digits indicate the day of the counting of the Omer.

Letters indicate the day of the month. Rosh Hodesh is in gray.

י"מ = the Exodus (יציאת מצרים).

מ"ת = the Revelation on Sinai (מתן תורה).

1 st baraita							2 nd baraita							3 rd baraita						
Su	M	Tu	W	Th	F	ש	Su	M	Tu	W	Th	F	ש	Su	M	Tu	W	Th	F	ש
				י"א	1/ י"ב	2/ י"ג					י"א	1/ י"ב	2/ י"ג					י"א	1/ י"ב	2/ י"ג
3/ י"ד	4/ י"ה	5/ י"ו	6/ י"ז	7/ י"ח	8/ י"ט	9/ כ	3/ י"ד	4/ י"ה	5/ י"ו	6/ י"ז	7/ י"ח	8/ י"ט	9/ כ	2/ י"ד	3/ י"ה	4/ י"ו	5/ י"ז	6/ י"ח	7/ י"ט	8/ כ
10/ כ"א	11/ כ"ב	12/ כ"ג	13/ כ"ד	14/ כ"ה	15/ כ"ו	16/ כ"ז	10/ כ"א	11/ כ"ב	12/ כ"ג	13/ כ"ד	14/ כ"ה	15/ כ"ו	16/ כ"ז	9/ כ"א	10/ כ"ב	11/ כ"ג	12/ כ"ד	13/ כ"ה	14/ כ"ו	15/ כ"ז
17/ כ"ח	18/ כ"ט	19/ ל	20/ א	21/ ב	22/ ג	23/ ד	17/ כ"ח	18/ כ"ט	19/ ל	20/ א	21/ ב	22/ ג	23/ ד	16/ כ"ח	17/ כ"ט	18/ ל	19/ א	20/ ב	21/ ג	22/ ד
24/ ה	25/ ו	26/ ז	27/ ח	28/ ט	29/ י	30/ י"א	24/ ה	25/ ו	26/ ז	27/ ח	28/ ט	29/ י	30/ י"א	23/ ה	24/ ו	25/ ז	26/ ח	27/ ט	28/ י	29/ י"א
31/ י"ב	32/ י"ג	33/ י"ד	34/ י"ה	35/ י"ו	36/ י"ז	37/ י"ח	31/ י"ב	32/ י"ג	33/ י"ד	34/ י"ה	35/ י"ו	36/ י"ז	37/ י"ח	30/ י"ב	31/ י"ג	32/ י"ד	33/ י"ה	34/ י"ו	35/ י"ז	36/ י"ח
38/ י"ט	39/ כ	40/ כ"א	41/ כ"ב	42/ כ"ג	43/ כ"ד	44/ כ"ה	38/ י"ט	39/ כ	40/ כ"א	41/ כ"ב	42/ כ"ג	43/ כ"ד	44/ כ"ה	37/ י"ט	38/ כ	39/ כ"א	40/ כ"ב	41/ כ"ג	42/ כ"ד	43/ כ"ה
45/ כ"ו	46/ כ"ז	47/ כ"ח	48/ כ"ט	49/ ל	50/ א	מ"א	45/ כ"ו	46/ כ"ז	47/ כ"ח	48/ כ"ט	49/ ל	50/ א	מ"א	44/ כ"ו	45/ כ"ז	46/ כ"ח	47/ כ"ט	48/ ל	49/ א	מ"א
(1) רבנן							ר' יוסי							(2) רבנן						

Note that according to R. Yossi, the Torah was given on 7 Sivan; according to him and the first possibility according to the Sages, the Torah was given on the 51st day of the Omer counting.

SHAVUOT IS ON THE SAME DATE AS MATAN TORAH

5. Rabbi Josh Yuter (1977-),

"Does Matan Torah Really Matter?" June 17, 2005
<http://joshiyuter.com/2005/06/17/judaism/jewish-thought-theology-machshava/does-matan-torah-really-matter/>
Perhaps one could argue that Shavuot and Matan Torah are "close enough." Since both seem to fall out at the beginning of the month of Sivan, it is possible to assume the principle of commemorating several positive events on one day even if the dates are not exact (B. Ta'anit 29a).

6. תלמוד בבלי, ראש השנה, דף ו, עמוד ב

כדתי רב שמעיה:

עצרת – פעמים חמשה, פעמים ששה, פעמים שבעה. הא כיצד?

שניהן מלאין – חמשה;

שניהן חסרין – שבעה;

אחד מלא ואחד חסר – ששה.

7. הרב יחזקאל לנדא (1713-1793),

צל"ח (צינון לנפש חיה) על פסחים, דף סח, עמוד ב
ולכן נלע"ד כל הני תלתא יומי נקראים מתן תורה:

בחמשה, קבלנו עלינו "נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע";

בששה בו, נתקיים עולם על המחשבה שהיתה ראויה ליתן בו ביום;

ובשביעי, היתה קבלת התורה בפועל.

8. הרב ראובן מרגליות (1889-1971),

נפש חיה (ת"א, תשי"ד), עמ' 108, תחילת סי' תצ"ד
<http://hebrewbooks.org/pdfpager.aspx?req=7953&pgnum=108>
"זמן מתן תורתנו". ובאמת, מקום בראש לחשוב למה תקנו כן. הן "זמן" מורה המשך עת מרובה יותר מיום אחד. כמו בפסח, שהוא ז' ימים, אומרים "זמן חירותנו". וכן בסוכות "זמן שמחתנו". אבל בראש השנה, הן לא אומרים "זמן הזכרון" אך "יום הזכרון". וכן "יום צום הכפורים". והוזה להו להטביע גם בעצרת "יום מתן תורתנו"!

וברור שחזא מתורצת בחברתה. כי לא נוכל לומר "יום מתן תורתנו" לפי שאצלינו החג לעולם בו, ומתן תורה היה בז' בחודש. אך לאשר ברצון הבורא ית"ש היה ליתן התורה בו' סיון, ואך משה עצר יום אחד מדעתו (נראה שלכן נקרא חג השבועות בדברי רז"ל "עצרת"), נטהר הזמן מני אז, ונתגלה אור קדושת יו"ט שנתמשך עד אחרי נתינת התורה. וכדברי התוספות (בר"ה [דף] כ"ז ע"א סד"ה "כמאן מצלין זה היום תחילת מעשיך"), אע"ג דקיי"ל שבניסן נברא העולם, לפי שבתשרי עלה במחשבה להבראות; עיי"ש. והכא נמי בחג השבועות. לכן שפיר נוכל לומר "זמן מתן תורתנו".

MATAN TORAH WAS IN CHUTZ LA'ARETZ

9. הרב אברהם אבלי גומבין (1637-1683),

מגן אברהם על שו"ע או"ח, תחילת סימן תצד
ומה שקשה עוד דהתורה ניתנה ביום נ"א לספירה, דהא יצאו ממצרים ביום ה' והתורה ניתנה בשבת – כבר תירץ הי"מ [עשרה מאמרות של הרמ"ע מפאנו] דבא לרמוז לנו י"ט שני של גליות. ואפשר דהיינו דקאמר "יום א' הוסיף משה מדעתו".

10. Rabbi Shlomo Riskin (1940-),

"Shabbat Shalom: Parshat Naso/Shavuot," June 7, 2008
<http://www.ohrtorahstone.org.il/parsha/5768/naso68.htm>
[H]ow can the Festival of Shevuot, which comes exactly fifty days after the first day of Passover, be celebrating the giving of the Torah, which was in fact given on the fifty-first day of our count?

...
The Magen Avraham (Rabbi Abraham Gombiner, 1637-1683), in his commentary to the Orach Chaim section of the Shulchan Aruch (Siman 263), explains that this seeming discrepancy [of the] 50th and 51st days of our count (the 6th and 7th days of Sivan) serves as our source that "yom tov sheni of galut" (the second day of the festival in the diaspora) actually has its roots in the Torah. After all, throughout the Diaspora we have a second day of Shevuot – the seventh of Sivan, and the 51st day from Passover – which turns out to be when the Torah was actually given. When we remember that the Torah was indeed given in the desert and not in Israel, it makes sense that we received it on the second day of the Festival, celebrated throughout the Jewish diaspora. Hence we have an ingenious source – a Biblical source, no less – for the institution of the second day of the festival in the diaspora. ...

Fascinatingly enough, the Shelah HaKadosh (R. Isaiah Horowitz, 1565-1630) gave a reason for the second day of the Festival in the diaspora which fits in very nicely with the Shevuot reckoning. He argues that life in the diaspora – because it is based upon gentile customs and a gentile calendar – is far more removed from Jewishness than is life in Israel. Hence it is twice as difficult in the diaspora to feel the Exodus, to experience Divine Protection, to sense the revelation, than it is in Israel.

11. הרב ראובן מרגליות (1889-1971), שם

וזהו המקור לאסרו חג... מפני שבאמת, זהו היום שבו ניתנה תורה... ונראה שלכן הנהיגו באמת עצרת ב' ימים בחו"ל, אע"פ שאי אפשר לטעות בקביעתו כי הן עצרת הוא בחמשים ממחרת הפסח... לפי שהוא הוא היום שבו ניתנה תורה, וכבר קדוש וקיים. לכן צרפו לזה טעם שלא לחלוק במועדים.

ובא"י חוגגים היום שבו נתגלה הרצון האלוהי כביכול, דהוי אתחלתא דנתינת התורה.

SHAVUOT ISN'T PRIMARILY ABOUT MATAN TORAH

12. דון יצחק אברבנאל (1437-1508)

על ויקרא פרק כג (עמודים קלב)

והנה לא נתנה תורה טעם לחג הזה שיהיה זכר ליום מתן תורה, לפי שלא הוקבע החג לזכרון מתן תורתנו. כי התורה האולחית אשר היתה בידינו והנבואה אשר היא בידינו – עדים על עצמה, ואין צורך לקדש יום לזכור אותה. אבל היה טעם חג השבועות להיותו התחלת קציר חטים, כי כמו שהיה חג הסוכות לתכלית אסיפת התבואות כך היה חג השבועות בתחלת אסיפתם כי רצה יתברך שבהתחלת האסף התבואות שהם מזון האדם שהראשונה מהן היא החטה שבחג השבועות היו מתחילים לקצור יעשו חג להודות לנותן לחם לכל בשר; ובתכלית התבואות יעשו חג אחר.

ואין ספק שביום חג השבועות ניתנה התורה; אבל לא נצטווה החג על זכירתה. וכן תמצא ביום התרועה, שנאמר (מחזור לר"ה) "זה היום תחלת מעשיך, זכרון ליום ראשון"; עם כל זה, לא נאמר. שע"כ [לא] צוה יתברך לעשות יום תרועה זכרון לבריאת עולם, אלא להיותו יום הדין. כן הוא בחג השבועות; שהוא זמן מתן תורתנו, אבל לא נצטווה החג לזכרון זה, כי אם... מפני הבכורים, לא לזכרון מתן תורה.

13. הריב"ש (הרב יצחק בן ששת פרפט,

1326-1408), שו"ת הריב"ש, סימן צו

שלא תלה הכתוב חג שבועות ביום מתן תורה, אלא ביום חמשים לעומר... שאין הכרח להיות חמשים יום לעומר – שתלה בו הכתוב חג שבועות – שיהיה ביום שנתנה בו תורה, לא פחות ולא יותר. אלא, שעתה לפי חשבוננו, שניסן מלא ואייר חסר, יבא כן לעולם, שהחמשים כלים ו' בסיון. ובפ"ק דר"ה (ו): גרסינן: "תני רב שמעיה: עצרת, פעמים ה', פעמים ו', פעמים ז', הא כיצד? שניהם מלאים, ר"ל ניסן ואייר, ה', אחד מלא ואחד חסר, ו', שניהם חסרים, ז'"; ע"כ. והרי זה מבואר שלא היו מקפידין שיבא שבועות לזמן שנתנה בו תורה.

14. Rabbi Michael Hattin, op. cit.

Perhaps this then is the answer to the seeming mystery of the Torah's reticence concerning the date of the revelation. While we may in practice celebrate the festival of the giving of the Torah on the 6th day of Sivan, we must not lose sight of the fact that this date (that itself was more fluid before the setting down of an exclusively astronomical calendar) was not recorded in proverbial stone.

Sinai was presented by the narrative, from the very outset, as representing the end of the exodus from Egypt and the beginning of the entry into Israel. To live Sinai is therefore to live within a dynamic of not only striving for personal spiritual liberation but for fulfillment of national mission as well.

15. הרב ד"ר יוסף גרין,

"מפני מה לא נזכר בתורה שחג השבועות הוא זמן מתן תורה?", המעיין, ניסן תשס"ג (מג: ג), עמ' 71
ניתן לומר, שבכל מקום שזכרת יציאת מצרים במקרא, הכוונה היא לא רק ליציאת מצרים בליל הפסח, כי אם לכל מסכת המאורעות החל מהקרבנות קרבן פסח עד למעמד הר סיני ועד בכלל.

THERE WAS (OR IS) A REASON TO AVOID COMMEMORATING MATAN TORAH

16. הרב משה אלשיך (1508-1593),

תורת משה על ויקרא, פרק כג, פסוק יא

יתכן לפרש שאמר ה': אם אומר להם "בחודש השלישי, בשישי לחודש, נתתי לכם התורה – חג לה'", יאמרו: "היאך נשמח ונחוג אח חג ה'?" והרי עד שהמלך במסבו, נהפך לאלב חגנו בחטא העגל, ועדיין אין פקידה שאין בה מאותו עוון!" לכך לא הזכירה תורה שהוא יום מתן תורה.

17. הרב ד"ר דוד צבי הופמן (1843-1921)

על ויקרא, פרק כג, פסוק כא (כרך ב, עמ' קסה)

לא הותקן לחג השבועות כל טקס סמלי להזכיר את חזיונות סיני. ויש טעם לדבר: חזיון סיני אינו עשוי להתגשם בסמל גשמי. אלא בני ישראל ישימו על לבם כי לא ראו "כל תמונה ביום דבר ה'... בחרב מתוך האש" (דברים ד: טו), כדי שלא יכשלו בהזיה לעשות פסל לדמות אלהים.

אלא יזכרו את המראות הגדולות, ויחוגו ביום מתן תורה גם את סיום הקציר, למען יודו לה' על ברכת האדמה בהביאם את הביכורים אל המקדש, ויכירו כי ה' הוא האדון השליט על הכל, ואותו חייבים לעבוד ואל מצוותיו צריכים לשמוע, ולחזור כאילו בכך על ההבטחה: "נִעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע" (שמות כד: ז).

18. Rabbi Reuven Hammer (1933-), "Celebrating Sinai," The Jerusalem Post Magazine, 5/14/10, p. 42 www.jpost.com/LandedPages/PrintArticle.aspx?id=175484

Perhaps it is because of the overreaching importance of that event that the Torah does not mandate commemorating it. We can relive the Exodus. We can even relive wandering in the wilderness and experiencing finding shelter. But how does one experience anew such an event as the revelation of God?

The events described in *Exodus* 19-20 are simply beyond human experience and beyond our powers of explanation and description. We experience God in history and in nature, but the events of Sinai are a mystical experience that one cannot reproduce. It is as if the Torah is indicating that to try to "celebrate" that event and reproduce it would be to trivialize its overwhelming importance.

Generations later, however, when more than a millennium had passed and the event was no longer vivid in the consciousness of the people, there was a need to strengthen belief in what had happened and to reassert the validity of the covenant and the sanctity of the Torah. Therefore the sages reinterpreted Shavuot to commemorate these things and it became what it is today, *z'man matan torateinu*.

19. הרב שלמה אפרים לונשיץ (1550-1619). כלי יקר על ויקרא, פרק כג, פסוק טז

"וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'." סימן ליום מתן תורה כי התורה צריכה להיות חדשה אצל האדם בכל יום כאילו היום קיבלה מהר סיני. ומה שלא נזכר בתורה בפרש כי יום זה מתן תורה, וכן לא נזכר בתורה בפרש כי ראש השנה הוא יום דין, וטעם שניהם אחד הוא כמו שכתבתי בחיבורי עוללות אפרים, שעל מתן תורה לא רצה ה' להגביל יום ידוע לפי שצריך האדם שיהיה דומה לו בכל יום ויום מכל ימות השנה כאילו באותו יום קיבלה מהר סיני, כי באמת אמרו חז"ל (עירובין נד:) שהתורה נמשלה לדד זה שכל זמן שהתינוק ממשמש בה הוא מוצא בה טעם חדש כך התורה כל ההוגה בה מוצא בכל יום טעם חדש, על כן דין הוא שיהיה דומה אליו בכל יום כאילו היום קיבלה מהר סיני ואם כן כל יום הוא מתן תורה אצל ההוגים בה על כן אין ראוי להגביל יום ידוע לנתינתה, ועל כן אמרו חז"ל (ספרי, ואתחנן ו:ו) שיהיו דברי תורה חדשים עליך ולא כדבר הישן שלבו של אדם קצ' בו שהרי באמת אתה מוצא בה דבר חידוש בכל יום ויום, ועל כן אין יום נתינתה מבואר בתורה יותר ממה שנרמז בהבאת מנחה חדשה להורות שהתורה מנחה חדשה בכל יום ויום.

... וזה הטעם גם כן העלם יום דין של ראש השנה, כדי שלא ילך אדם בשרירות לבו ויסגל עוונות כל ימות השנה ויחשוב לתקן מעשיו בהיותו קרוב ליום ה' אשר בו ישב על כסא דין אלא ידמה בנפשו כאילו בכל יום ויום ה' יושב על כסאו למשפט ומתבקר פנקסו ועל ידי זה יהיה כל יום ויום בתשובה, וכן איכא למאן דאמר אדם נידון בכל יום (ראש השנה טז א) שנאמר (איוב ז:יח) "וַתִּפְקְדֵנוּ לַבִּקְרִים לְרִגְעִים תִּבְחַנֵּנוּ". ובחיבורי הנזכר הארכתי בשני טעמים אלו כי נכונים למוצאי דעת.

20. Rabbi Menachem Leibtag, "Shavuot and Matan Torah: An Uncommemorated Event." <http://tanach.org/special/shav/shavs1.htm>

In the Torah, we find numerous mitzvot through which we commemorate Yetziat Mitzraim, both on the anniversary of the Exodus: e.g. eating matzah, telling of the story of Yetziat Mitzraim, *korban Pesach*, etc.; and even all year round: e.g. *mitzvat bikkurim* (bringing the first fruits to Yerushalayim), *t'fillin*, Shabbat, and the daily recital of *kriyat shma*, etc., all of which the Torah relates to the Exodus (i.e. "*zecher l'yetziat mitzrayim*").

In contrast, in Chumash we do not find even one specific mitzvah whose explicit purpose is to

commemorate the events of Matan Torah. (Sefer Devarim does require that we not forget the events that transpired at Har Sinai (see 4:9-16), but it does not command us to perform any specific positive mitzvah in order that we not forget! See Further Iyun section.)

Why does the Torah call upon us to commemorate these two events in such dramatically different ways? One could suggest that the Torah is sending an implicit message – that Matan Torah is not an historically bound event; because every day we must feel as though the Torah has just been given. This concept is reflected in the Midrash on 19:1:

... It should have been written: "On that day." Why does the *pasuk* say: "On this day"? This comes to teach us that the words of the Torah should be considered new to you – as though they were given today! (quoted by Rashi on *Shmot* 19:1)

In other words, we should not view Matan Torah as a one-time event; rather, every generation must feel as though they have just entered into a covenant with God (see *Devarim* 5:1-3). Every generation must feel that God's words were spoken to them no less than to earlier generations. To celebrate the anniversary of Matan Torah as a single moment in our history could diminish from that meta-historical dimension.

But without a commemorative mitzvah, how is Matan Torah to be perpetuated? As we explained in our study of Sefer Shmot, this may have been the purpose of the Mishkan (see Ramban on *Shmot* 25:1). In this manner, Ma'amad Har Sinai lives on.

In contrast to Matan Torah, there is no need to re-live the experience of Yetziat Mitzrayim, rather it is important that we remember that event. Even if we must act as though we went out of Egypt on the seder night (see in the Hagada – "*B'chol dor v'dor chayav adam lir'ot atzmo k'ilu...*"), it is in order that we put ourselves in the proper frame of mind to praise God and thank Him for our redemption.

Yetziat Mitzrayim was, and should remain, a one time event in our history – our national birth. As such, it needs to be commemorated. Matan Torah is totally different! It is an event which must be constantly re-lived, not just remembered, for it is the essence of our daily existence.

So is it wrong to commemorate Matan Torah on Shavuot? Did Chazal make a "mistake" (*chas v'shalom*) by connecting a "purely agricultural" holiday with the historical event of Matan Torah? Of course not! Is it possible that the most important event in our national history not be commemorated on its yearly anniversary?!

In this regard, Chazal strike a beautiful balance between Torah She'bichtav (the Written Law) and Torah She'b'al Peh (the Oral Law). Chumash emphasizes one perspective, the inherent danger of commemorating this event, while tradition balances

this message by emphasizing the other perspective, the historical significance of remembering that day, by re-living that event.

Therefore, Chazal instituted that just like on *leil ha'seder* (Passover eve) we spend the entire evening "re-telling" the story of Yetziat Mitzrayim, on *leil Shavuot*, we spend the entire evening engrossed in the study of Torah, "re-living" the experience of Ma'amad Har Sinai!

21. Rabbi Shmuel Goldin

"Unlocking Sefer Vayikra – Mysterious Majesty."
http://www.ou.org/ou/print_this/68970

In essence, the rabbis are emphasizing that Revelation is not a historic event. The Patriarchal Era, the Exodus, the wandering in the wilderness, the entry into the land of Canaan and so much more, are periods and incidents rooted in the past. They are meant to be learned from, reexamined, re-experienced, even seen as prototypes for the present; but they are all past events.

Revelation is different. Matan Torah is a process that continues to this day and beyond. Every time we study a text, ask a halachic question or share a Torah thought, we stand again at Sinai receiving the Torah. Every time the rabbis apply the law to changing circumstance, suggest new in-sight into an age-old text or enact new legislation to protect the community, we participate in Revelation. When concerns ranging from in vitro fertilization to stem cell research to the definition of death and its impact on organ donation are actively addressed and debated within Jewish law, Matan Torah unfolds.

THE IMPORTANCE OF BEFORE AND AFTER

22. Rabbi Shlomo Riskin (1940-), *op. cit.*

Rabbi Samson Raphael Hirsch gives [another] reason, suggesting that the Torah specifically wants us to purposefully celebrate the Revelation a day before it actually occurred – in order to emphasize the cardinal importance of "the day before."

Ordinarily when an important event is about to take place, only those behind the scenes know how much preparation has gone into the event. For the guest, all that matters is what he experiences at the moment the invitation told him to appear.

But for the families and all those involved in preparing a "great event," the months of careful planning are what truly counts and will determine the proceedings of the evening. This is especially true with regarding to the receiving of the Torah: without adequate preparation, without going through the forty-nine steps of purification leading up to the final climax of the day before, the Torah that descends from Sinai won't find an adequate vessel to contain its infinite blessings. ➤

Lack of adequate preparation caused a tragic foul-up the first time. It is crucial that it never happen that way again.

23. Rabbi Shlomo Riskin (1940-), "Shabbat Shalom: Shevuot – The Written and the Oral Torah," May 19-20, 1988. <http://web.archive.org/web/19990820050221/http://shamash.org/tanach/tanach/commentary/ravriskin/shavuot.riskin.88>

One traditional explanation says that by consciously avoiding the exact date, the Torah reminds us that more important than receiving a gift is what one does with it. Is the expensively bound leather volume relegated to the attic, the basement, the coffee table – or the study table? Maybe this is why one's birthday was never played up in Jewish life. Even the bar mitzvah affair as we know it in America was a relatively simple day for European Jews; the day a boy reached 13 or a girl reached 12 wasn't accompanied with bands and a guest list of 500. This being the day when responsibility begins, they were waiting to see how things would turn out before sounding the drums and pouring the champagne.

TO EMPHASIZE TORAH SHE-B'AL PEH

24. Rabbi Yehudah Prero,

"A Lesson from a Date – Shavuot," YomTov, Vol. III, #8
www.torah.org/learning/yomtov/shavuot/vol3no08.html

G-d gave both the Oral and the Written law to the nation of Israel at Sinai. . . . That we acknowledge and believe that G-d gave the Torah in its entirety to us at Sinai is essential.

It is to illustrate how central a role the Oral Law plays that the Torah does not mention the date of Shavuot. The Torah terms the starting date for the count of the 50 days *macharas HaShabbos*, "the day after the Shabbos." The Oral law tells us that this is the second day of Pesach, the "Shabbos" referred to in the verse being the first day of Pesach. The Tzedukim, Sadducees, who did not give credence to the Oral law, explained this verse differently. They explained it to mean literally the day after Shabbos. So, they began counting from the first Sunday after Pesach.

When we celebrate Shavuot on the day that we do, we are simultaneously affirming our belief in the Oral law. After all, it is only with the clarification that the Oral law provides that we know when Shavuot falls. Shavuot, the holiday on which we celebrate the fact that we have the Torah, is the day on which we acknowledge that we received all of the Torah, both oral and written. To be sure that we recognize the entirety of the Torah, G-d omitted the exact date on which we celebrate from the written Torah. Only by relying upon the Oral law can we celebrate Shavuot in its proper time. This Shavuot, we should all merit inspiration by the realization that G-d entrusted us with an amazing gift: the Torah.